

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΕΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ο Πετράκης Πετρόπουλος, πλούσιος έμπορος, παντρεύει την κόρη του Έλένη με τον Νίκο τον Ζάνουρα, τραπεζιτικό υπάλληλο. Την ώρα του γάμου ο γαμπρός φεύγει κρυφά μαζί με την μικρότερη αδελφή της νύμφης, την Δώρα, την οποία λατρεύει και η οποία τον αγαπά επίσης, αφήνοντας την νύμφη, τα πεθερικά του και τους καλεσμένους, στο πιο ανεξήγητο μυστήριο... Ο Νίκος κ' η Δώρα πηγαίνουν κ' εγκαθίστανται στην Κηφισιά, σ' ένα έξοχικό σπίτι που είχε νοικιάσει ο Νίκος για να περάσει το μήνα του μέλιτος. Έν τώ μεταξύ στο σπίτι του Ζάνουρα ανακαλύπτεται η απαγωγή κ' ο πατέρας της Δώρας οχολιάζει το γεγονός με πολύ βαριά λόγια. Τα λόγια αυτά που έδωσαν τη διαγωγή της Δώρας, τα έμαθε ο Νίκος από τη μητέρα του και τον γεμίζουν άνησυχία σχετικώς με την πίστη της Δώρας στο μέλλον. Για να τελειώσει αυτή η κατάσταση γίνεται τέλος στην Κηφισιά οι γάμοι των άπαχθέντων. Ο Νίκος όμως εξακολούθει ν' άνησυχά για τη γυναίκα του).

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

- Ναι... δώδεκα, δεκατριώ... τόσο ήμουν.
- Τά καλοκαίρια γύριζες στην Αθήνα;
- Πάντα. Έρχόμουν τέλη Μαΐου κ' έφευγα αρχές Αυγούστου.
- Και πού περνούσατε συνήθως αυτούς τους μήνες;
- Συνήθως στον Πόρο.
- Ναι, τό έξεω... μου τ'όχει πει η Έλένη.
- Μόνο πρόπερσι μείναμε στο Παλιό Φάληρο κ' ήταν τό ώραιότερό μου, καλοκαίρι!
- Τά μάτια της άστραφαν. Άδειασε τό ποτηράκι της. Κάτι πολύ εύχάριστο θάχε θυμηθεί.
- Γιατί; τή ρώτησε ο Νίκος.
- Ξέρω κ' έγώ ;.. Είχαμε τόσο καλές συντροφίες εκεί-πέρα !..
- Ωρισμένος, άνάμεσα σ' αυτές τις <συντροφίες> θάταν και κάποιος που τον είχα αγαπήσει.
- Σάπασαν λίγες στιγμές κ' έπειτα, μάλλοιώτικο τόνο, ο Νίκος τή ρώτησε :
- Δώρα! άγάπησες ποτέ άλλον από μένα;
- Τόν κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, γεμάτα άπορία, έκπληξη, κ' έπειτα έσκασε τά γέλια.
- Μά καίμενε, τού είπε γε-

λώντας, έγώ ό,τι βγήκα άπ' ταύτό μου κ' ήθελες νάχω έρωτικές ιστορίες, σά γάμονο καμμά... είκοσιπεντάρα; Τί; έπειδή άγάπησα σένα με τόση... εύκολία; Μοϋ έτυχε, φαίνεται, στην κρίσιμη στιγμή. Με τρέλλανες, σέ τρέλλανα, μάρκαφες, σάρπαξες, τελείωσε !.. Χά, χά, χά !..

— Ναι, έκαμε ο Νίκος, αυτό εινε τό πιθανότερο. Έγώ όμως γνώρισα κορίτσια στη ζωή μου, που από δώδεκα χρονών είχαν άγαπητικούς και... τους έμπαζαν μάλλιστα και στο σπίτι τους. Δέν συμβαίνει καμιά φορά κ' αυτό;

Η Δώρα άνοιξε τόσο ένα στόμα. Κι έπειτα φώναξε :

— Α, κατάλοβα! κατάλοβα !... Νίκο, δέ με γελάς έμένα !... Α, γι' αυτό μου κάνεις τόσες έρωτικές !... Θα στο ειπω ο πατέρας μου, θά σου τό μήνυσε με τή μητέρα σου ή με τήν άδερφή σου, γιά να με κατηγορήσει, να με εκδικηθή γιά τό ξεπόρτισμα !... Πές μου τήν άλήθεια : Άπό τόν πατέρα μου δέν τάκωσες;

— Ε, ναι, από τόν πατέρα σου. Μά πώς τό κατάλοβα; Θα πη λοιπόν πώς είν' άλήθεια.

— Καθόλου ! Τό κατάλοβα γι'αυτ' εινε μά φράση του συνειδημένη. Κάθε φορά που θυμωνα μαζί μου, τ'όλεγε : <Αυτή; που από δώδεκα χρονών είχα αγαπητικούς και τους έμπαζε και στο σπίτι ;>. Νά, με τά ίδια λόγια. Κι' ήθελες να μην τό καταλάβω ;

— Καλά, τώρα κατάλοβα κ' έγώ... Δέ μου λές όμως, γιατί ο πατέρας σου έλεγε ετσι; Σε συκοφαντούσε; σέ παρεξηγούσε ;... Πώς μπορεί ένας πατέρας να πη τέτοιο λόγο γιά τήν κόρη του ;...

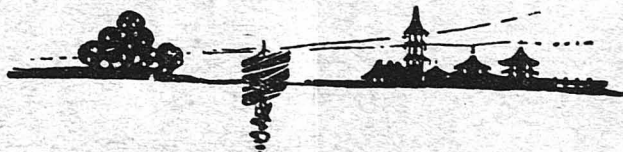
— Άν δέν τής άξίζη, ε; άν δέν εινε τέτοια, ε; ;... Σ' εύχαριστώ, Νίκο, που τό πιστεύεις, που τό πήρες τούς μετρητοίς. Σ' εύχαριστώ !..

— Α, μά όχι...

— Έλα, έλα, και δέ με γελάς έμένα σου ειπα. Ας εμαι πιά μικρή από σένα. Σε καταλαβαίνω πολύ καλά. Θέλησες να μ' άνακρίνης, να μάθης...

— Μά όχι...

— Μην επιμένεις να μου λές όχι, γιατί θά σου θυμώσω ! Έγώ θέλω... ειλικρίνεια. Ένώ άν μου όμολογήσες πώς τό πιστεύεις ή τούλάχιστο πώς έχεις άμφιβολίες και θέλεις να μάθης, έγώ τώρα θά σου πω όλη τήν άλήθεια, θά σου διηγηθώ όλη αυτή τήν τρομερή και φοβερή !-

στορία, που έννοιει ο μαμπάς όταν λέει αυτά.

- 'Α, είμαι περιεργός να την άκούσω.
- Όμολογείς λοιπόν ;
- Ναι.

— 'Ετσι μάλιστα !

Και η Δώρα του διηγήθηκε :

'Ηταν λίγο πριν τη σ'είλιον στη Νάξο, άν'οχι δώδεκα, μα ούτε παραπάνω από δεκατριών χρονών. Παιδί πράγμα τελοσπάντων, με πούγκλες και με κοντά καλτσάκια.

Πήγαινε τότε στο σχολείο της Χίλλ, έξωτερική. Κάθε μεσημέρι και κάθε βράδι που σχολάζε, σχεδόν ταχτικά, ένας νέος την έπαιρνε το κατόπι. 'Όταν το παρατήρησε, παραξενεύτηκε πολύ. Τι ήθελε άπ' αυτήν, ένας νέος είκοσι χρονών, με μουστάκι, φοιτητής, ίσως μάλιστα και τελειόφοιτος ; 'Ε, άν ήταν κανένα μαθητούδι με ναυτικά, ύπομονη. Θά μπορούσε να υποθέσει πως ήταν έρωτευμένος μαζί της ; Μ' αυτός ο μάγκλαρος ; Κι ένας άσχημος, έ'ας άσου λούμπτος, ένας κατ'βα-νά-φάμε, με μιά μυτάρα σαν του πελεκάνου...

Ευγενικός όμως, ά, εινα η άλήθεια.

Ποτέ δεν την ένοχλούσε στο δρόμο σαν κάτι άλλοι, μάγκες, μεγάλοι και μικροί ποτέ δεν της πέταξε λόγια, ποτέ δεν της έκαμε νοήματα ή, προσπερνώντας, κατά λάθος τάχα, χειρονομίες. Γιατί πολλοί, ξέρετε, το κάνουν κι αυτό : όταν περνούν από δίπλα σου, κάνουν πως γλιστρούν, πέφτουν άπάνω σου, ή σ' άγγιζουν, ε'ε πιάνουν άπ' όπου τύχει για να μην πέσουν. Αυτός τίποτα. Την άκολουθούσε μόνο και την κοιτάζε.

Μα τι ήθελε επιτέλους ; ! 'Η μικρή Δώρα κόντευε να σκάσει. 'Ηρθε ως εκεί που λένε. Και μιά μέρα, η ίδια του έγεννε πρώτη ποί ; κάτι θέλει να του πει.

'Ο φοιτητής με τη μυτάρα την εξύγασε γεμάτος χαρά.

— 'Όχι, όχι έδώ ! του ψιθύρισε η μικρή. 'Ελάτε ως στο σπίτι μου... με τρόπο !

Την άκολουθήσε τότε ως την πόρτα της, που άλλοτε δεν τόκανε ποτέ. 'Η Δώρα μπήκε, του έγεννε, μπήκε κι αυτός, κι' εκεί κάτω στην είσοδο, — έχει μιά ευχάρη είσοδο το σπίτι του Πετρόπουλου, — βρέθηκαν οι δυο τους.

— Σας παρακαλώ, κύριε, του είπε γιατί τόσον καιρό με παίρνετε από πίσω ; Τι θέλετε από μένα ; — Σας αγαπώ ! της άποκρίθηκε. — 'Εμείς ; έσείς ; — Μάλιστα, έσας, έγώ ! — Μα είστε μεγάλο ; — Μα και σεις δεν είσαστε μικρή ! — Δεν πιστεύω... — Κι' όμως σας αγαπώ ! — Θεέ μου ! και τι θέλετε ; — Νά μ' αγαπήσετε και σεις και... άμα πάω το δίπλωμά μου, να σας ζητήσω. — Μά, κύριε... — Σας ε'πα ! άφου με ρωτήσατε τι θ'έλω από σας, σας είπα. 'Επιτέλους δέ βιάζομαι. Σκαφήτε το. Θά περάσουν ακόμα χρόνια. 'Αλλά ή παραξενεύεστε, όταν με βλέπετε από πίσω σας. Τώρα ξέρετε το γιατί... >

Σ' αυτά άπάνω κουβέννιαζαν, εκεί στην είσοδο πάντα, άνάμεσα στη γυρτή ξάπορτα και στη σκάλα, όταν άξίφρα άρριβάρει ο γέρος. Τι κακοτυχία ! Πρώτη φορά πήγαινε στο σπίτι τέτοιαν ώρα. Καίφραντούσου πιά να βρη η Δώρα σ'ε φίλη κουβέντα μ' ένα νεο... μυτάρά ! 'Η άλήθεια εινα πως τάχως και κείνη. Δεν ήξερε τι να του πει όταν τη ρώτησε άρχια ποιός εινε το λόγου του και τι γυρεύει. Και το χιρότερο : ο φοιτητής, άμα ειλε το γέρο, ειλε μόνο ένα «Με συγχωρείτε... ή δεσποινίς θά σας πη» και τόκοψε λάσπη. Φυσικά του γέρου δεν τούμενε άμφιβολία πως εκείνοι οι δυο τάχαν ψημένα. Που να πιστέψη τις εξηγήσεις της Δώρας ! Της έδωκε ένα καλό μερβανάχι, την έψαξε για ραβαδάκια και, μολονότι δεν βρήκε το πιραμικό, την έστειλε άρον-άρον στη Νάξο.

Αυτή ήταν η περίφημη ιστορία. 'Ο γέρο-Πετρόπουλος, με τη φαντασία του, έκαμε τον άγνωστο εκείνο νέο «αγαπητικό» και... τον πολλαπλασίασε. Αυτός ήταν «οι αγαπητικοί» που έλεγε από τότε. Εινε για μιά κλαίη κανείς ή για να γελά ;

Την παραμικρή δυσπιστία δεν έδειξε ο Νίκος σ' αυτή την ιστορία. 'Από μέσα του όμως ειπε : «Λοικον αυτός ο φοιτητής ο μεγάλος, ο μυτάρας, έμύθησε τη Δώρα στην άγάπη. 'Ετσι θάγινε ίσως το πρώτο της ραντεβού, μα κατόπι ποιός ξέρει πόσα άλλα ειχε και που !... 'Εκείνο που έκπιασε ο γέρος, το τελευταίο, θάταν ίσως

το δέκατο, το είκοστό. 'Ας τη όμως, μη θυμάση, άς τη και θά μάθω έγώ ! >

Γ'

Και τα μελίμνα τέλειωσαν κι' ο Νίκος με τη γυναίκα του έγκατεστάθηκε στο πατρικό του σπίτι.

Αυτό βρισκόταν κατά το Κολονάκι. Κι' ήταν άρκετά μεγάλο για να χωρη τους νιόπαντρους, τη μητέρα και τον μικρό γιό, τον Τάχη, τελειόφοιτο τότε της Νομικής. 'Η Κάκια με τον άντρα της καθόταν χωριστά στο άπάνω. Το ίσόγειο το ειχαν νοικιασμένο. Κι' η άλλη παντρεμένη άδελφή, η 'Αμαλία, καθόταν σ' άλλο σπίτι, σ' άλλη γειτονία.

'Η ζωή ειχε κάπως κανονισθεί. 'Όχι πιά «έρωτική φωλιά» στην έξ'ή. 'Απλώς ένα νοικοκυρόσπιτο στη χώρα. Το άπαρταμένο των νιόπαντρων, — μιά κρεβατοκάμαρα, ένα σαλονάκι, ένα μπουντουάρ κι' η κοινή τραπεζαρία, — ήταν επιπλωμένο άρκετά καλά, για την 'Ελένη έννοιεται, μ' έξοδα

του γαμπρού «άπέναντι της προίκας». Χρωστούσε δηλαδή τα μισά. Γι' αυτό, και για πολλά άλλα άκομη, η ζωή ήταν άρκετά στενοχωρημένη. 'Η χώρα δεν ειχε μεγάλη πειροσσία. Τίποτε σχεδόν δεν της έμενε, άφου πάντρεψε τις δυο της κόρες. 'Ο Νίκος πάλι στην Τράπεζα δεν ειχε κανένα μεγάλο μισθό. 'Ηταν και τα χρέη εκείνα που τον ένοχλούσαν τώρα. Πλήρωσε μερικά από τις πολυθρόλιες εκείνες είκοσιπέντε χιλιάδες του πεθερού του. Μι έμεναν ακόμα. Και κάθε φορά που, ύστερ' από μιά μέρα άρκετά δυσάρεστη, γεμάτη κόπους, ένοχλήσεις, στενοχωρίες, πλησίαζε η ώρα που θάμενε μόνος με την αγαπημένη του Δώρα, να ίκανοποιηθη για όλα, και την έβλεπε ετσι άμορφη, ετσι προκλητική κι' άνυπόμονη, — ένας παλμός όλη, μιά ύπόσχεση θείας ήδονής, — θυμόταν τον έξυπνο εκείνο Ζακωνθινό παπά, που όταν ζήτησε κάποιος φτωχός τη συμβουλή του, άν έλεγε να πάρη την άμορφη φτωχιά που αγαπούσε, του ειπε :

« Πάρ' την, παιδί μου. Πάρ' την, νάχες την καλή σου νύχτα και την κακή σου μέρα ! >

'Ετσι τώρα κι' ο Νίκος : με την ξεποτισμένη την άπειρη, τη φτωχιά Δώρα, ειχε την ώραία του νύχτα και την άσχημη μέρα του... Μόλις και μετά βίας της έστειλαν άπ' το σπίτι της τα ρούχα της και τα μικροπράγματά της, όσα δεν ειχαν χωρέσει σ' εκείνη τη βαλίτσα. Μα ήταν τόσο λίγα κι' αυτά, που ο Νίκος αναγκάστηκε εύθυσ-θύς να της κινή «προικία». Χωριστά τα φορέματα, που «για κυρία», «να-μιστικά», ή άπροετοιμαστη νύφη δεν ειχε κανένα. Και κόστια ένα διάβολο αυτά τα γουνατά έπανοφόρια και τα μεταξοτά φουστάνια... Γιατί μπορούσε η γυναίκα του Νίκου να μη ντύνεται τουλάχιστον σαν τις άδερφές του, την Κάκια και την 'Αμαλία ;

Τελοσπάντων, με δυσκολία τα κατάφεραν. Δεν ειχαν περάσει ούτε πέντε μήνες από το γάμο, και τα χρέη του γαμπρού, καλά μαζί με νέα, αντί να λιγοστεύουν, μεγάλωσαν. 'Αν ήταν σήμερα, θά συλλογιζόταν ίσως να καίξη στο Χρηματιστήριο ή να κινή καμιά κατάχρηση στην Τράπεζα. 'Αλλά εκείνο τον καιρό, — πριν άπ' τους πολέμους δηλαδή, έδώ και δεκαπέντε-είκοσι χρόνια, — οι άνθρωποι σαν το Νίκο, όταν ήταν στενοχωρημένοι οικονομικώς, σπάνια συλλογιζόνταν τέτοια... μεταπολεμικά μέσα. Κι' ο Νίκος, χωρίς να μετανοή για το κίνημά του, δεν έβλεπε καμιά προσηχη σωτηρία και σχεδόν καμιά έλπίδα δεν ειχε για το μέλλον. Δέ βαριέσαι ! 'Ετσι στενοχωρημένα θά περνούνε σ' όλη του τη ζωή. Νά, όπως οι περισσότεροι...

'Αξαφια όμως η κατάσταση άρχισε ναλλάξη.

Και πρώτα-πρώτα, στο σπίτι έμαθαν ένα ευχάριστο : η 'Ελένη άρ'εβρονιάστηκε μ' ένα άξίωματικό του μηχανικού και πολύ γρήγορα θά γινόταν ο γάμος.

'Ε, μ' αυτό έμοιαζε πολύ με σωτηρία ! Γιατί τη φοβόνταν ο Νίκος και η Δώρα ; Μήπως η «έγκαταλειμένη» μαράζωνε, χτ'ιαζε, ή μήπως δεν ήθελε πιά να πάρη κανένα κι' έμενε από πείσμα, — γιατί όχι κι' από έρωτα στο Νίκο ; — γερωντοκόρη. Και τότε, βέβαια που θάταν ο γέρο-Πετρόπουλος δεν θά μαλάκωνε ποτέ !

(Άκολουθεί)

'Ηταν ακόμη παιδί πράγμα...